

§ 202 Bekännelseskriterierna till kyrkomötets ledamöter

FREDRIK SIDENVALL:

Fru ordförande! Solen sänker sig över savannen. En tyst och uttorkad lejoninnas kropp ligger där. Hennes ungar gnyr under buskarna och som svarta skyar sänker sig gamar och hyenor samlas och sliter i den stilla kroppen. När morgonen gryr hörs ett rytande. Det är lejoninnan som har vaknat, ruskar på sig och hennes ungar kommer rusande glada men hungriga.

Det är en stark bild. Jag anspelar på ett bibelord där Jesus säger, ”Där aset ligger, dit samlas gamarna”. Det är en bild som skulle kunna komma på näthinna för någon som står som utomstående betraktare när den hör oss i kyrkomötet inklusive mig där vi driver våra olika politiska och teologiska särintressen, där vi tar för oss av kyrkans resurser för att släpa det åt höger, åt vänster eller långt ut i den gröna djungeln. Vad skulle då motsvara att lejoninnan vaknar, att hennes röst ljuder så att hennes hungrande ungar kan komma rusande och hennes ovänner viker undan?

Någonting skulle väl vara att vi tillsammans börjar lyssna på vår kyrkas egen röst. Den kommer till uttryck i Svenska kyrkans bekännelseskriterier. Där kommer vi att upptäcka att vi möter en solidaritet som överträffar det vi har formulerat i våra politiska program. En kärlek till fosterlandet som överträffar vad vi har kunnat formulera. En kärlek till skapelsen som överträffar vad vi själva kan driva politiskt. Vi skulle finna att vi har långt mera gemensamt än vad som kan framstå när vi på olika sätt för diskussioner som ibland kan leda tankarna till käbbel. I Svenska kyrkans bekännelseskriterier kan vi läsa följande för oss syndare trösterika ord, ”vidare lärde jag att människorna icke kunna rättfärdiggöras inför Gud genom egna krafter, egen förtjänst eller egna gärningar utan att de rättfärdiggöras utan förskyllan för Kristi skull genom tron”.

Jag har under min tid i kyrkomötet, jag satt med första gången 1996, fått hyllmeter med gratis böcker, kyrkoordningar, biskopsbrev och annan litteratur, och nu senast boken om Söderblom men aldrig kyrkans bekännelseskriterier. Varför inte? Denna bok som hänvisas till bland annat då kyrkoordningens 1 § och som bär vårt genuina bekännelsearv som rymmer energi och kraft och kärlek från Guds eget hjärta till våra hjärtan. Varför undanhålls detta? Varför skickar inte kyrkan den signalen? Det här är viktigt. Nu hänvisas vi till logosmappen. Logosmappen bedrivs av några hardcore-konfessionella lutheraner i Österbotten. De skulle inte ens drömma om att be bordsbön tillsammans med mig. In i det sammanhanget hänvisas vi av utskottet och i beredningen. Det är mycket märkligt. Det är som att vi skulle hämta svenska flaggan från något av det mest extremistiska partiet istället för att Svenska kyrkan själv hanterar sina bekännelseskriterier och med stolthet delaktiggör ledamöter och genom oss Svenska kyrkan i stort, inte för att förtrycka men för att finna enhet och finna livet i ett frigörande budskap från Gud i lag och i evangelium och i någonting som där vi tillför mänskligheten någonting.

Jag yrkar bifall till motion 2014:97 och därmed till reservationen.

JERRY ADBO:

Fru ordförande! Tack för ditt inlägg, Fredrik Sidenvall. Jag förutsätter att alla vi härinne, alla ledamöter, präster, diakoner och biskopar, delar Svenska kyrkans tro och lära. Det är ju grunden till varför vi sitter här och det är också grunden för alla de kloka inlägg som jag har hört i debatten under de här dagarna. Därom råder inget tvivel. Jag tror heller inte att syftet med att bekännelseskriterierna inte delas i våra

fack är att undanhålla Svenska kyrkans bekännelse, vår tro och lära. Det är inte syftet.

Den här motionen har behandlats många gånger tidigare och man kan väl säga att det är en kär gammal vän. Kyrkorättsutskottet tycker att intentionen i din motion är god. Frågan är då om kyrkomötet ska köpa in detta till ledamöterna. Vi menar att studier av bekännelseskrifterna kan vara en väg till fördjupning, och den här fördjupningen i vår tro och lära finns det anledning till, framför allt inför reformationens jubileet om ett par år, 2017. Även om vi köper in de här skriftena så garanterar ju inte det studier. Jag har för egen del idkat vissa självstudier och kan säga att vissa av skriftena är klara och tydliga och jag förstår till exempel vad som står i Luthers lilla och stora katekes. Jag förstår också stora delar av Augsburgska bekännelsen men sedan finns det texter som är mycket svåra, i alla fall för mig som lekman, att uttolka och förstå. Jag menar att det finns andra vägar till de här studierna och andra vägar till förståelsen och tolkningen av dessa texter för att förklara på ett djupare plan vår tro och lära. Jag menar liksom utskottet att andra insatser kan vara att till exempel anordna ett seminarium för kyrkomötet under någon av sessionerna. Där kan vi med hjälp av expertis få hjälp och vägledning att tolka de här skriftena och peka på de viktigaste elementen, att förklara dem och sätta in dem i vår samtid, sätta in dem i en kontext. Det krävs också en viss grad av hermeneutik i detta avseende och det klarar inte jag som ledamot. Vidare är det ju så att vi ledamöter inte står under några bekännelsekrav. Vi står inte under tillsyn och vi behöver inte bekänna detta. Det är de tre vigda tjänsterna som måste göra det. Utskottet menar att även om intentionen är god, så menar vi inte att skriftena ska köpas in.

Mot denna bakgrund yrkar jag på bifall till Kyrkorättsutskottets förslag.

FREDRIK SIDENVALL (REPLIK):

Jag förstår mycket väl behovet av att få tolkningshjälp, det kan jag också behöva. Det här är djupa saker men det finns en förståelsenivå som jag klarar och som växer ju mer jag läser. Men man ska väl åtminstone kunna ha tillgång till texterna, urkunderna, innan man tar emot hjälpen av tolkning. Det här handlar ju om identitet. Det handlar om vår självförståelse.

Ärkebiskopen Hammar höll brandtal här i kyrkomötet om ”sola scriptura, sola structura”. Han såg en alltför stark fokusering vid kyrkans strukturfrågor medan i bekännelseskrifterna har ju kyrkan fångat upp summan, kärnan, i vad skriften har att säga oss i lag och evangelium och framför allt i det trösterika budskapet om att vi som känner som misslyckade syndare inför Gud får stå där som frigjorda helgon. Vi har ett budskap där vi kan tillföra någonting ...

JERRY ADBO (REPLIK):

Vi menar ju också att skriftena finns tillgängliga. Det viktiga, menar ju vi, är att texterna finns tillgängliga oavsett form och nu finns det ett billigt alternativ, om jag nu får vara så tråkigt ekonomisk. De finns bland annat via logosmappen. Det kan ju tänkas att skriftena också finns att låna i vissa bibliotek, det kan tänkas att skriftena finns att ta del av på kyrkokansliet, det kan tänkas att skriftena också finns hemma i våra församlingar, vilket jag förutsätter eller hoppas att de verkligen gör det.

FREDRIK SIDENVALL (REPLIK):

Om ni då hänvisar oss till logosmappen då ska du se att där får vi hjälp att tolka bekännelseskriterierna utifrån Wisconsinssynodens mycket speciella lutherska teologi. Det är alltså vad du och utskottet, och jag förmodar hela ditt parti, hänvisar oss till, Wisconsinssynoden. Är du bekant med den och dess lilla anhängargrupp i utkanten av Vasa i Österbotten, Finland?

JERRY ADBO (REPLIK):

Fru ordförande! Nu talar Fredrik Sidenvall på det språk som jag menar att här behöver vi tolkningshjälp. Det här är ju ett maktmedel som Fredrik Sidenvall använder för att vi inte ska förstå varandra och inte kunna mötas i den kristna tron. Det utgör ett hinder för att vi ska kunna dela Svenska kyrkans tro och lära. Jag menar motsatsen att vi istället måste bilda oss på andra sätt.

Jag yrkar fortfarande bifall till Kyrkorättsutskottets förslag.

AXEL W KARLSSON:

Fru ordförande och övriga åhörare! Jag ska avslöja en hemlighet. Innan jag blev vald in i detta kyrkomöte, spökskrev jag en del motioner. För några år sedan spökskrev jag en om att bekännelseskriterierna borde ges ut igen försedda med kommentar. Nu har vi ett reformationsjubileum som ligger framför oss och jag undrar om det finns något sådant planerat som en typ av kommentar till bekännelseskriterierna, för det behövs. Vi hör här i debatten att vi behöver hjälp att förstå texten. Det är många historiska förhållanden som man inte känner till. Om någon har en sakupplysning att lämna om detta så meddela gärna detta här, annars får vi återkomma nästa år med samma motion som jag lade via ombud. Vi behöver en kommentar till bekännelseskriterierna som Svenska kyrkan kan stå för. Hur är det i andra kyrkor? Jag är inte riktigt uppdaterad om hur man gör till exempel i Tyskland eller USA eller på annat håll.

FREDRIK SIDENVALL (REPLIK):

För klarhets vinnande vill jag verkligen klargöra att jag inte har fått några spökskrifter från Axel, så det han antyder har inte något samband oss emellan. Mina motioner är inte inspirerade av något spöke utan av Guds ande.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 211.